

WONDEREN VAN DE NATUUR - I

DWARS DOOR DE WILDERNIS

Roman

REGINA SCOTT

Wonderen van de natuur – I

DWARS
DOOR DE
WILDERNIS

Roman

REGINA SCOTT

Vertaald door Daniëlle Heerens

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

*Voor Edward en William,
omdat jullie mijn behoefte om te creëren begrijpen.
En voor de Schepper, omwille van alle wonderlijke plekken
die Hij voor ons gemaakt heeft.*

FORT WILVERTON, ARIZONA TERRITORY
AUGUSTUS 1871

‘U kunt de fotograaf niet zijn.’
Meg Pero blies een pluk blond haar uit haar gezicht, schonk de Unie-soldaat haar zonnigste glimlach en legde haar gehandschoende hand op het contract dat tussen hen op de verweerde houten toonbank lag. ‘Dit is een wettelijk en bindend document en dat is de handtekening van een officier, nietwaar?’

De administrateur wierp een vluchtige blik op de krabbel. ‘Ja, miss. Maar mij is verteld dat het contract is gesloten met Matthew Pero. En u bent niet Matthew Pero.’

Inderdaad, dat was ze niet. Maar ze had het grootste deel van haar leven haar best gedaan om net zo’n goede fotograaf te worden als haar vader was geweest. Slechts enkelen wisten dat zij de laatste drie jaar veel van de foto’s die waren toegeschreven aan hem had gemaakt.

‘Als u goed kijkt,’ zei Meg, terwijl ze over het contract boog, ‘ziet u de naam “M. Pero”. “M” voor Margaret.’

Korporaal Dent boog ook, waardoor de donkere wollen pet op zijn bruine korte haar iets opzij gleed. Toen keek hij op en ving haar

blik. ‘Maar u kunt de fotograaf niet zijn.’

Ze zuchtte. Deze discussie had ze al zien aankomen op het moment dat ze het contract tussen haar vaders bezittingen had gevonden. Hij moest deze overeenkomst meer dan vijf maanden geleden, voordat hij ziek geworden was, gesloten hebben. Haar vader was altijd degene geweest die de onderhandelingen met betrekking tot hun diensten voor zijn rekening had genomen.

‘Mannen houden er niet van om met vrouwen te onderhandelen, Meg,’ had hij haar meer dan eens uitgelegd. ‘Zorg er gewoon voor dat je er mooi uitziet en glimlach vriendelijk, en laat vervolgens zien dat je het werk beter kan dan wie ook.’

Dat advies had haar nooit echt aangestaan, maar ze kon het zeker niet opvolgen als de administrateur niet eens bereid was om haar een kans te geven.

Maar deze discussie was niet nieuw. Zo was het de afgelopen dagen steeds gegaan: alleen maar discussies en protesten. Vrouwen konden hier niet worden toegelaten, daar niet in hun eentje rondlopen. Ze was te klein en tenger om er imposant uit te zien. Glimlachte meer dan dat ze fronste.

Doorgaans schoten mannen haar te hulp als ze een blik in hun richting wierp, maar zoete woordjes en verlangende blikken hadden haar deze keer niet veel geholpen.

Alles was zo veel eenvoudiger geweest toen haar vader nog leefde. Met zijn charme had hij overal zijn weg weten te vinden en hij had er altijd voor gezorgd dat haar aanwezigheid volkomen vanzelfsprekend leek. Vermoedelijk had hij ook wel iets weten te verzinnen om uit te leggen waarom ze met het goederentransport was meegereden naar het plateau waarop de uit kleisteen opgetrokken gebouwen van het fort zich bevonden. Iets wat voorkwam dat zij samen met de tien muilezels die waren bepakkt met haar fotografie-apparatuur weer door de administrateur van het fort weggestuurd zouden worden.

‘Het is een degelijk contract,’ zei ze. ‘Er waren waarschijnlijk juristen betrokken bij het opstellen ervan.’

Hij wreef over zijn marineblauwe wollen jasje en ze benijdde hem

even om de warmte die het kledingstuk hem moest bieden. Hoewel de temperatuur tijdens de laatste dagen van de reis uit Utah hoog was opgelopen, waren de nachten koud geweest. Dat was waarom ze haar marineblauwe wollen mantel over haar hemelsblauwe katoenen blouse en bruine gekeperde rok droeg.

‘Ik twijfel er niet aan dat het wettig is, miss,’ zei hij. ‘En ik twijfel er ook niet aan dat kapitein Coleridge me in de boeien slaat als ik u op de loonlijst zet.’

Kapitein Coleridge? Grappig. Ze wist zeker dat de bevelvoerende officier van Fort Wilverton die het contract had getekend ene kolonel Coleridge was geweest. Niet dat ze ernaar verlangde om kennis met hem te maken. Dat was juist een van de redenen waarom ze regelrecht naar het kantoor van de kwartiermeester was gegaan, in plaats van naar het hoofdkwartier. Ongetwijfeld zou iemand de kolonel van haar aanwezigheid op de hoogte stellen, maar misschien zou het haar lukken om met het verkenningsteam weg te glippen zonder hem te ontmoeten. Hoe kon ze de beroemde Unie-kolonel onder ogen komen, terwijl ze het hart van zijn zoon vijf jaar geleden had gebroken?

‘Kapitein Coleridge,’ zei ze, ‘is net zozeer gebonden door dat contract als u dat bent.’

Hij duwde het document in haar richting, alsof hij bang was dat het hem zou bijten. ‘Maar u bent een vrouw. Vrouwen zijn geen fotograaf.’

Meg bleef glimlachen. ‘Integendeel. Er zijn vrouwen in Engeland, Duitsland en New York die hun eigen studio hebben.’

‘Allemaal leuk en aardig, miss,’ zei de officier, ‘maar we kunnen geen vrouwen mee hebben tijdens een expeditie.’

Op dit argument had ze zich voorbereid. ‘Uw bevelvoerende officier heeft mijn vader in een brief verteld dat de vrouw van de cartograaf mee zal gaan.’

‘Dat is zo, maar mrs. Newcomb kan koken,’ protesteerde hij. Hij zette een stap achteruit, met als gevolg dat hij met zijn schouders tegen een van de ruwhouten planken achter hem stootte, waardoor

de veldflessen die erop stonden even rinkelden.

‘En ik kan de foto’s maken,’ zei Meg. ‘Ik zie geen verschil.’

‘Dat zou u wel doen als u mrs. Newcomb kende,’ mompelde hij.

Meg weigerde en besloot niet te reageren op die laatste opmerking. Ze had meer dan drieduizend kilometer gereisd – per trein, wagen en uiteindelijk per muilezel – om het fort te bereiken. Korporaal Dent wist niets van het gevaar dat ze achter zich had gelaten; iets wat alles wat ze ooit had gekend bedreigde. Ze zag in gedachten nog steeds de glinstering in haar tantes groene ogen op het moment dat ze Meg na haar vaders begrafenis haar sjofele kleine huisje in Norfolk had binnengeleid en had gezegd: ‘Je bent verschrikkelijk misleid, Margaret. Voor zover ik kan bepalen, heeft je vader je hoofd gevuld met nonsens over jouw plaats in deze wereld. Op zesentwintigjarige leeftijd zou een jonge vrouw als jij getrouwd moeten zijn en een stel spelende kinderen aan haar voeten moeten hebben.’

‘Maar dat zou het erg moeilijk maken om een goede foto te maken,’ had Meg geantwoord.

Tante Abigail had dat antwoord niet echt kunnen waarderen. Maar, had Meg al snel ondervonden, tante Abigail kon niets echt waarderen.

Werkelijk, hadden er ooit een broer en zus bestaan die meer van elkaar verschilden dan haar vader en tante?

Haar vader was opgewekt, zorgeloos en spraakzaam geweest en had uit het leven gehaald wat erin zat. Zijn jongere zus, die weduwe was, leek grimmig, depressief en kleingeestig. En haar zoon, Megs neef, was al net zo kortzichtig.

‘Je kunt die camera-apparatuur niet langer gebruiken,’ had neef Harold volgehouden, terwijl hij met zijn armen voor zijn brede borst gevouwen in de deuropening stond van de kamer die hij haar had gegeven en meer als een gevangeniscel aanvoelde. ‘Eigenlijk zou die nu aan mij moeten toebehoren. Ik ben er zeker van dat ik er een leuke cent voor kan krijgen.’

Hij kon de boom in.

Geen van beiden begreep het. Ze hield van het beroep waarmee

ze als jong meisje al bekend was gemaakt, van de manier waarop de wereld zich door de lens van haar camera opende. Het was een uitdaging en een kunst om de juiste hoek te vinden en het juiste licht te vangen, om tussen al het gewone iets bijzonders te ontdekken en vast te leggen. Hoe konden ze haar vragen – of beter gezegd: van haar eisen – om dit op te geven, alsof het iets was om zich voor te schamen?

Haar vader had geweigerd om het feit dat ze een vrouw was hun werk in de weg te laten staan. Hij had haar meegenomen naar de rand van een slagveld en de wildernis rond de kolonisatiegrens. Ze had vrouwen ontmoet die gewonde soldaten verzorgden, die indianen leerden lezen en schrijven, die in een onbewoond gebied een thuis moesten zien te creëren. Ze wist dat haar leven niet beperkt hoefde te blijven tot de salon en de keuken. Tante Abigail en haar zoon hadden echter andere ideeën. Ze leken haar sekse als een beperking te zien, een grens die ze in geen geval mocht overschrijden. Ze had slechts één andere vrouw ontmoet met zulke bekrompen ideeën. Spijtig dat dat juist de moeder was van de man van wie Meg had gedacht te houden.

Ze had een poosje geprobeerd om zich voor te doen als een ingetogen jongedame, in de tijd dat haar vader een studio had gehad. Ze had 's middags thee gedronken, bals bijgewoond en avondpartijen. Maar ze had nooit tussen de anderen gepast. Sterker nog, ze had zich soms afgevraagd of ze er wel toe in staat was, misschien lag het gewoon niet in haar aard. Haar ideeën en haar dromen waren net zo grenzeloos als die van haar vader waren geweest. Ze was aan haar tantes bekrompen verwachtingen ontsnapt door samen met een vriend van haar vader haar apparatuur uit het huis te smokkelen en ze had het geld dat haar vader haar had nagelaten gebruikt om te betalen voor het vervoer richting het westen. En ze zou zich ook niet laten belemmeren door de verwachtingen van deze administrateur. Er hing te veel van af – haar vrijheid, haar toekomst.

‘Misschien moet je even overleggen met kapitein Coleridge,’ zei ze, en ze rechtte haar rug. ‘Hij heeft het contract getekend. Alleen hij kan het contract herzien.’

‘Kolonel Coleridge heeft het getekend,’ zei de administrateur. ‘En hij is sinds twee maanden vermist. De waarnemend officier die nu verantwoordelijk is voor het fort, kolonel Yearling, zal het met me eens zijn. Hij houdt zich graag aan de voorschriften.’

Meg fronste. ‘Is mr. Coleridge nu een kolonel of een kapitein?’
‘Allebei,’ zei een bekende stem achter haar.

Zomer sloeg om in winter. Ze moest naar de administrateur hebben staan staren, omdat hij rood werd. En ze vermoedde dat zij wit was geworden.

God, als U daar bent... Niet hij, alstublieft. Niet nu.

‘Is er een probleem, korporaal?’ vroeg de man achter haar.

Ze zag hem misschien niet, maar ze herkende die stem uit duizenden, zelfs met de bevelhebbende toon erin. Het leek erop dat God haar gebed niet ging beantwoorden, net als Hij het blijkbaar niet nodig had gevonden om ervoor te zorgen dat haar vader zijn ziekte overleefde.

Korporaal Dent rechtte zijn schouders. ‘Nee, sir. Deze burger zegt dat ze mee moet met de expeditie naar de North Rim, maar dat is duidelijk een vergissing. Ik kan types als haar wel aan.’

Meg voelde haar nekharen overeind gaan staan, maar de stem achter haar was nu een en al medelijden. ‘Nergens voor nodig om zo onbeleefd te zijn, korporaal. Ik leg de situatie graag aan de dame uit. Als u mij uw naam vertelt, miss?’

Zo welgemeend. Dat was een van de eigenschappen die haar in eerste instantie tot hem hadden aangetrokken. Dat en zijn rotsvaste zelfvertrouwen. Dat zou het makkelijk moeten maken om zich om te keren, om haar lang verloren liefde te begroeten, om zich door hem te laten overhalen om naar huis te gaan.

Maar er was geen thuis en er zou ook nooit een thuis zijn als ze deze opdracht niet binnenhaalde.

Ze hief haar kin en draaide zich om. Hoewel ze had geweten wie ze achter haar zou zien, schokte de aanblik van Benjamin Coleridge haar. Die bos goudbruin haar, zo dik en zacht; die blauwgrijze ogen die tot in haar binnenste konden kijken. Zijn scherpe trekken, die

zachter werden als er emoties over zijn gezicht gleden. Zijn sterke lichaamsbouw die werd geaccentueerd door zijn marineblauwe, wollen uniformjasje met twee zilveren strepen op zijn schouders. O, ze kon de vrouwen bijna horen zuchten.

Opnieuw toverde ze haar vriendelijkste glimlach tevoorschijn. ‘Goedemiddag, kapitein Coleridge. Ik sta erop dat ik meega met uw expeditie. Ik ben uw fotograaf.’

Ben Coleridge stopte, zijn hand half uitgestoken om de vrouw de hand te schudden. Hij had aangenomen iemands liefde of zus te ontmoeten. Maar Meg Pero? Hier? Hoe kon dat? Had de Arizona-zon zijn verstand aangetast?

Haar zien bracht hem in gedachten terug naar West Point, naar de wandelingen onder de bomen, de gestolen momenten tijdens de bals. Ze was net zo mooi als hij zich herinnerde, zo met haar bleke blonde haar dat was vastgezet in een lage knot onder een verrassend praktische breedgerande strohoed en haar figuur gehuld in een donkere, wollen mantel. Het vuur in die groene ogen daagde hem uit om haar tegen te spreken. Maar hij was nooit in staat geweest om tegen haar in te gaan, zelfs niet door haar te smeken om te blijven.

Hij neeg zijn hoofd en trok zijn hand terug. ‘Miss Pero. Ik neem aan dat u hier met uw vader bent?’

Ze hief dapper haar kin, maar haar wangen kleurden iets. In zijn herinnering waren ze roze van vreugde en voelden ze zacht onder zijn aanraking.

‘Mijn vader is vier maanden geleden gestorven,’ zei ze.

Bezorgdheid overspoelde hem. Matthew Pero was een vriendelijke kerel geweest; altijd een glimlach om zijn lippen en in voor een praatje. Zijn dochter leek veel op hem. De twee waren zo’n beetje onafscheidelijk geweest, in tegenstelling tot zijn vader en hijzelf.

‘Mijn condoleances,’ zei hij. ‘Uw vader was een goede man en een geweldige fotograaf.’

De vastberaden kin ging nog wat verder omhoog. ‘Wat de reden is waarom ik van plan ben mijn werk voort te zetten.’

Korporaal Dents zucht was duidelijk hoorbaar. ‘Ziet u, kapitein? Ze wil niet luisteren.’

Dat had ze nooit gedaan. Meg Pero deed wat ze wilde en maakte zich niet druk om de gevolgen ervan. Ooit had hij akkoord moeten gaan met haar besluit, maar deze keer zou hij dat niet doen.

‘Korporaal Dent heeft gelijk,’ vertelde hij haar. ‘U kunt niet mee als expeditiefotograaf.’

Opnieuw flikkerden haar groene ogen en ze greep haar rok en beende naar hem toe. Hij had hagelstormen meegemaakt die dreigden hem te verpletteren, snelstromende rivieren hadden geprobeerd hem mee te sleuren en hij had oog in oog gestaan met Apache-indianen die uit waren op zijn bloed, maar dit was de eerste keer dat hij overwoog zich terug te trekken.

‘Ik heb achttien jaar als fotograaf gewerkt,’ zei ze, terwijl ze haar gezicht hief en hem aankeek. ‘Vanaf het moment dat mijn vader mij op achtjarige leeftijd de taak gaf om de apparatuur op de juiste plaats op te stellen. Mijn werk is verschenen in de *Atlantic*, de *New York Times* en de *Boston Evening Traveller*, hoewel mijn vader deed alsof het zijn foto’s waren, om de redacteuren niet tegen de haren in te strijken. Ik heb portretten gemaakt, stillevens, geweldige natuurfoto’s en veldtochten gefotografeerd. Kort gezegd, kapitein, ik heb meer ervaring dan de meeste fotografen die de Unie inhuurt en ik heb een contract.’

Behulpzaam pakte korporaal Dent het vel papier op en stak het omhoog.

Ze was zowel vuur als ijs; elke vezel van haar leek gespannen. Maar hij kon niet toestemmen.

‘Het maakt me niet uit, al hebt u een uitnodiging van de president zelf,’ zei Ben tegen haar. ‘Ik neem u niet mee op deze expeditie. Neem foto’s van het fort, als u wilt. Korporaal Dent zal ervoor zorgen dat u mee kunt met het eerstvolgende goederentransport naar het noorden. Goedendag, miss Pero.’

Hij draaide zich op zijn hielen om en liep naar buiten, maar hij hoorde aan het geluid van haar laarsjes die op de vloer tikten dat ze hem achternakwam.

‘Wacht! U hebt me nodig!’

Eens had hij dat gedacht. Hij was er zeker van geweest dat zij de ware voor hem was. Maar haar antwoord op zijn aanzoek had bewezen dat hij het mis had.

Nu draaide hij zich om en keek naar haar, terwijl ze het kantoor van de kwartiermeester uit kwam. Haar mantel bolde op, waardoor het was alsof ze vleugels had, en verraadde dat ze nog steeds zo tener en elegant was als hij zich herinnerde.

Vanbinnen knaagde er iets; het vertelde hem dat hij zijn excuses moest aanbieden. Maar niet nu. Niet weer. Hij maakte zich breed, schonk haar de blik die ervoor zorgde dat de mannen die hij onder zijn bevel had zich haasten om hun taken uit te voeren. ‘Het antwoord is “nee”, miss Pero.’

Ze kwam naast hem tot stilstand en hij zag dat ze haar handen tot vuisten had gebald. ‘Ondanks dat het al laat in het seizoen is? U zult hier maandenlang geen andere fotograaf zien.’

Ze had gelijk. Hij had gehoord dat Timothy O’Sullivan zich had aangesloten bij Wheeler en William Bell was in Kanab. Er was slechts een handjevol fotografen ervaren genoeg om met hun apparatuur de wildernis in te trekken en de grootsheid van een nieuw territorium vast te leggen. Sinds de burgeroorlog tussen de staten maakte de Unie gebruik van hen. Velen hadden een reputatie opgebouwd en verdienden geen gering inkomen met het verkopen van afdrucken en stereogrammen van hun werk. Van begin af aan had hij geweten dat een fotograaf een sleutelrol zou spelen tijdens deze expeditie.

‘Maak je geen zorgen,’ had zijn bevelvoerend officier gezegd, toen Ben hem gedag had gezegd om naar Fort Wilverton te gaan, en de man had hem op de rug geslagen. ‘Ik heb gehoord dat de Unie Matthew Pero heeft ingehuurd. Hij is de beste.’

Dat was hij geweest. Hij had door heel het land veel oriëntatiepunten gefotografeerd, samen met Meg. Hun stereografische

projecties waren beroemd en werden door talloze mensen gewaardeerd. Hij twijfelde er niet aan dat ze wist hoe ze met een camera moest omgaan. Maar ze zou de gevaren waarmee ze zou worden geconfronteerd niet kunnen waarderen. Zijn moeder en zus hadden gearzeld om zijn vader te vergezellen, toen hij commandant van het fort geworden was. Arizona was nu minder dan een decennium lang een staat en stond meer dan welke omgeving ook bekend om zijn uitgestrekte vergezichten en koper. Nu zijn vader was verdwenen, zouden zijn moeder en Diana vast en zeker nooit meer komen. En zou hij een kans hebben om erachter te komen waarom zijn vader was vermist als hij het vertrek nog langer uitstelde?

Iets van wat hij voelde, moest op zijn gezicht te zien zijn, want Meg deed een stap dichterbij en legde haar hand op zijn arm. 'Alsjeblieft, Ben. Ik heb werk nodig. Ik zal je niet teleurstellen. Neem me met je mee.'

Hoe kon hij? Hij wist zo tien dingen op te noemen waardoor ze in de natuur gevaar liep. De grillige temperatuurschommelingen, schaarsheid aan water, roofdieren zoals bergleeuwen, ongedierte zoals ratenslangen. Plotseling opkomend water, natuurbranden, onweersbuien. Gods schepping was soms bijna even imponerend als zijn vader.

En hij kon haar niets zeggen over de andere gevaren die hij vreesde. Daarbij was het al augustus. Ze hadden hoogstens twee maanden, en dat was nauwelijks lang genoeg voordat de eerste sneeuw langs de North Rim zou vallen. De Grand Canyon, zo noemde men de plek, en alles wat hij daarover had gelezen, had hem ervoor gewaarschuwd dat die plek per wagen oversteken een groot avontuur zou zijn, van het soort waarvan hij als kind had gedroomd. Dat was waarom hij zijn vaders toekomstplannen voor hem had gelaten voor wat die waren en genieofficier was geworden in plaats van een cavalerist; hij wilde nieuwe plekken ontdekken, nieuwe territoria in kaart brengen.

Bovendien had het geniekorps behoorlijk wat geld geïnvesteerd in het uitrusten van een verkenningssteam en een fotograaf; de expeditie was al maanden eerder uitgedacht, maar had te maken gekregen met vertragingen. De tocht was bedoeld om de Wheeler-expeditie

van 1869 voort te zetten en te doen wat toen niet was gebeurd: een wagenpad naar het westen vinden. Wheeler had namelijk grotere plannen. Hij was bezig om het land ten zuiden van de 100° westers-lengte-meridiaan in kaart te brengen en te documenteren, met als doel locaties te vinden voor Unie-buitenposten en het gebied vrij te maken voor kolonisten. Ben had gretig ingestemd toen hij voor de expeditie was benaderd. Hij had deel uitgemaakt van de expeditie in 1869 en was zich bewust van de voordelen die zo'n pad zou hebben.

Op dit moment was de Grand Canyon oversteken een gevaarlijke onderneming. Daarom trokken manschappen, kolonisten en marketenters die hen van eten moesten voorzien er nu meestal omheen, maar dat was een lange omweg. Het Congres wilde daar verandering in brengen. John Wesley Powell was, samen met een team van tien mannen en speciaal voor dit doel gebouwde boten, bezig met een tweede poging om de Colorado-rivier beneden in de canyon te verkennen. Als Ben niet binnen een week vertrok, zou hij tot mei het jaar daarop moeten wachten.

En dan zou hij geen kans hebben om erachter te komen wat er met zijn vader was gebeurd.

‘Heb je er enig idee van hoe gevaarlijk deze reis kan worden?’ vroeg hij.

Ze gaf een kneepje in zijn arm. ‘Ja, mijn vader heeft altijd gezegd dat de natuur zijn dood zou worden, tenzij iemand hem eerder zou doden. Ik ben niet bang, Ben. Dit is een groot avontuur. Denk aan al die vergezichten die we in beeld kunnen brengen.’

Denk aan hoe makkelijk ze je hart weer zal veroveren.

Hij schoof de gedachte opzij. Hij was immuun voor Meg Pero's charme. Haar lieve lach, de aanraking van haar hand... dat was niet waarom hij op het punt stond om in te stemmen met haar belachelijke verzoek. Hij kon gewoon niet zonder fotograaf op pad gaan en zij was de enige die beschikbaar was.

‘Goed dan,’ zei hij, wat werd beloond met een kreetje van blijdschap. ‘Ga vanmiddag om vijf uur met me mee naar de eetzaal voor de soldaten, dan kun je de rest van het team ontmoeten.’

**ZIJ IS VASTBESLOTEN OM DE MOOIESTE
FOTO'S TE MAKEN.
HIJ WIL MAAR ÉÉN DING:
ZIJN VERMISTE VADER VINDEN.
KUNNEN ZE SAMENWERKEN OM HUN
DOEL TE BEREIKEN?**

Arizona Territory, 1871. Meg Pero heeft haar vader geholpen met fotograferen sinds ze oud genoeg was om zijn uitrusting te dragen. Wanneer hij overlijdt, is ze daarom vastbesloten om zijn werk voort te zetten. Om te beginnen besluit ze het contract dat hij kort voor zijn dood sloot na te komen, wat inhoudt dat ze als fotograaf meegaat met de legerexpeditie naar de North Rim van de Grand Canyon. Een mooie kans om daar in de wildernis een paar perfecte plaatjes te schieten waarmee ze naam kan maken. Maar wat ze niet weet, is dat de leider van de expeditie niemand anders is dan de man met wie ze jaren geleden weigerde te trouwen.

Kapitein Ben Coleridge zou het liefst vertrekken zonder de vrouw die zijn hart gebroken heeft. Hij kan het zich niet veroorloven om tijdens de expeditie afgeleid te worden, omdat die een dekmantel is voor een persoonlijke missie: het vinden van zijn vermiste vader. Maar omdat er geen tijd te verliezen is en er geen andere fotograaf is die meekan, kan hij niet anders dan toestemmen.

Niet lang nadat ze zijn vertrokken, wordt duidelijk dat Ben en Meg moeten samenwerken om hun doel te bereiken. Maar als het gevaar van alle kanten toeneemt, verandert de expeditie ineens in een hachelijk avontuur midden in de wildernis en het is nog maar de vraag of ze het er levend van af zullen brengen...

Dwars door de wildernis is het eerste deel van de serie Wonderen van de natuur. Dit drieluik vertelt over de vroege geschiedenis van drie nationale parken van de Verenigde Staten – Grand Canyon, Yellowstone en Mount Rainier – en brengt de wondermooie natuur daar tot leven.

de Parel

isbn 978-94-64110-00-5

9 789464 110005